

Марко седѣше на единъ камъкъ предъ черквата, мислѣше нѣщо, не влизаше. Тежко бѣше на сърцето му.

При него излѣзе стариятъ игуменъ.

— Хвала ти, Крали Марко, заговори му той, за добринитѣ, които правишъ! Но какво ни си се разсърдилъ, юначе, та не искашъ въ черквата да влѣзешъ?

Дигна глава Марко, погледна игумена.

— Ехъ, стари игумено, бавно изрече, не съмъ ви се разсърдилъ. Туко тежко е на душата ми. Грѣхъ сторихъ по Великъ-день, кърви пролѣхъ. Трима турци разбойници посѣкохъ и единъ черъ арапинъ. Не мога да влѣза въ черквата, нѣмамъ право.

Поклати глава стариятъ игуменъ, усмихна се благо:

— Какво думашъ, Марко Кралевичи! Какъвъ грѣхъ си сторилъ ти, кога си освободилъ три синджиря роби и посѣкълъ черния арапинъ за главата на когото и Богъ даваше плата. Ела, синко, въ черквата да си вземешъ светото причастие и да благослови Богъ дѣлата ти.

Стана Марко, погледна съ бистри очи. Олекна му на душата отъ думитѣ на праведника.

Камбанитѣ на манастиря зазвѣниха тържествено. Крали Марко влѣзе въ черквата.

